

καλοί μαθητές

Ο Charles Murray, Αμερικανός καθηγητής και ένας από τους συγγραφείς του αμφιλεγόμενου βιβλίου «The Bell Curve» (Η κωδωνοειδής καμπύλη που εκδόθηκε το 1994) σχετικά με τον ρόλο της ευφυΐας, καταθέτει μια διαφορετική άποψη και ξιφουλκεί κατά των «ρομαντικών της εκπαίδευσης» και εξερευνεί τον ρόλο της νοημοσύνης στην κατανόηση των κοινωνικών προβλημάτων στις ΗΠΑ.

Ο τίτλος προέρχεται από την καμπύλη σε σχήμα κώνων των αποτελεσμάτων νοημοσύνης (IQ), η οποία στην στατιστική λέγεται «κανονική κατανομή» ή «κατανομή Γκάους».

Σχεδόν όλοι οι πολιτικοί, είτε ανήκουν στη Δεξιά είτε στην Αριστερά, είναι ρομαντικοί με την εκπαίδευση, που πιστεύουν ότι όλα τα παιδιά μπορούν να παίρνουν καλούς βαθμούς αρκεί το σχολείο να κάνει καλά τη δουλειά του. Κατ' αρχάς, μια απλή αλήθεια: πολλά παιδιά “δεν παίρνουν τα γράμματα” και το

σχολείο μπορεί να τα βοηθήσει μόνο οριακά να βελτιώσουν τις επιδόσεις τους. Είναι σαν να λέμε ότι με την προπόνηση όλα τα παιδιά μπορούν να κάνουν μια δύσκολη άσκηση στη ρυθμική γυμναστική. Στην εκπαίδευση, πολλά παιδιά δεν είναι ικανά να διαβάσουν μια φράση με μεγάλες λέξεις ή σύνθετο συντακτικό και άλλα δεν μπορούν να λύσουν μια εξίσωση.

Η παραδοχή.

Αυτή η επίδοση δεν έχει μεγαλύτερη σημασία από τις χαμηλές επιδόσεις μας στον αθλητισμό ή τη μουσική. Κι όμως, μια τέτοια παραδοχή σοκάρει και προκαλεί επικρίσεις και διάφορες ενστάσεις. Οι ρομαντικοί της εκπαίδευσης ισχυρίζονται, για παράδειγμα, ότι όταν ένα παιδί είναι κάτω από τον μέσο όρο μπορούμε να το βοηθήσουμε να βελτιωθεί ή ότι τα σχολεία είναι τόσο κακά ώστε τα παιδιά σε όλα τα επίπεδα της εκπαίδευσης μπορούν να μάθουν περισσότερα απ' όσα μαθαίνουν τώρα. Κι έπειτα, προσθέτουν, οι καλές επιδόσεις της περασμένης δεκαετίας αποδεικνύουν ότι η βελτίωση είναι δυνατή.

Ωστόσο, οι έρευνες στις ΗΠΑ αποδεικνύουν ότι η βελτίωση είναι πολύ μικρή και σε κάθε περίπτωση καθόλου σίγουρη. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι προσπάθειες βελτίωσης επικεντρώθηκαν στις προσχολικές ηλικίες με βάση το σκεπτικό ότι σε αυτή την περίοδο ο εγκέφαλος και η προσωπικότητα είναι πιο εύπλαστα. Μελέτες έδειξαν, όμως, ότι τα παιδιά εμφανίζουν καλύτερες επιδόσεις σε αυτές ηλικίες, αλλά το κέρδος αυτό εξανεμίζεται στην εφηβεία. Και, σε κάθε περίπτωση, το συμπέρασμα είναι ότι ένα παιδί που κινείται κάτω από τη βάση μπορεί με προσπάθεια να πλησιάσει πιο κοντά στη βάση και τίποτε περισσότερο. Κανένα σχέδιο και οπουδήποτε δεν παρουσίασε καλύτερα αποτελέσματα από αυτό.

Καλύτερα σχολεία

Οι ρομαντικοί της εκπαίδευσης ισχυρίζονται ότι για τους κακούς μαθητές ευθύνονται τα κακά σχολεία. Μπορεί να ισχύει για μαθήματα όπως η Ιστορία, υποστηρίζουν οι ειδικοί. Στην ανάγνωση και τα Μαθηματικά, όμως, δεν παίζει ρόλο εάν ένα σχολείο είναι καλό ή κακό. Μια έρευνα που πραγματοποιήθηκε το 1966 στις ΗΠΑ σε δείγμα 645.000 μαθητών απέδειξε ότι τα προσόντα του δασκάλου, οι υποδομές του σχολείου και τα χρήματα που ξοδεύει ένας μαθητής ή ό,τι άλλο θεωρούμε πως βοηθά τις επιδόσεις των μαθητών, δεν έχουν και τόση σημασία.

Κι όμως, επιμένουν οι ρομαντικοί, πρέπει να κάνουμε καλύτερα σχολεία. Αν είναι αριστεροί, ζητούν νέες μεθόδους διδασκαλίας και καινοτομίες στη διδακτέα ύλη.

Αν είναι δεξιοί, ζητούν διδάκτρα και άλλους τρόπους ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. Για άλλη μια φορά, οι Ηνωμένες Πολιτείες διαθέτουν πολλά στοιχεία και για τις δύο πλευρές. Και αυτά τα στοιχεία δείχνουν ότι καμία από τις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις που έγιναν δεν έφεραν τα θεαματικά αποτελέσματα που περιμένουν οι ρομαντικοί.

Πρέπει να ανακαλύψουμε τις δεξιότητές τους

Η αλήθεια είναι, συμπεραίνει ο Charles Murray, ότι υπάρχουν γενετικοί και κοινωνικοί παράγοντες που σχετίζονται με την επίδοση των μαθητών. Ο γενετικός λόγος είναι ότι το 40-60% του δείκτη ευφυΐας που απαιτείται για την έφεση στη μάθηση κληρονομείται γονιδιακά. Το υπόλοιπο 40-60% οφείλεται στο περιβάλλον.

Και εδώ δεν έχουν σχέση τα χρήματα. Το να διαβάζεις παραμύθια ή να διηγείσαι ιστορίες στο παιδί σου προτού κοιμηθεί δεν κοστίζει τίποτε. Κι όμως, αυτή η πρακτική εξασθενεί από τα υψηλότερα προς τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα. Θα έπρεπε, λοιπόν, να εγκαταλείψουμε τους κακούς μαθητές στη μοίρα τους; «Σε καμία περίπτωση», απαντά ο Μάρεϊ. «Απλώς, πρέπει να βγάλουμε τις ιδεολογικές παρωπίδες και να οδηγούμε τα παιδιά στην ενηλικίωση βοηθώντας τα να ανακαλύψουν αυτό που τους αρέσει και μπορούν να κάνουν καλύτερα».

Το βιβλίο *The Bell Curve*

Τα στοιχεία του βιβλίου προέρχονται από την ανάλυση των δεδομένων που συγκεντρώθηκαν στην Εθνική Γεωγραφική Μελέτη της Νεολαίας (NLSY), μία μελέτη χιλιάδων Αμερικανών που άρχισε την δεκαετία του 1980, στην οποία όλοι οι συμμετέχοντες έδωσαν την Εξέταση Ικανοτήτων των Ενόπλων Δυνάμεων (AFQT), μία μέτρηση της νοημοσύνης αντίστοιχη με τις εξετάσεις IQ.

Το βιβλίο χωρίζεται σε 4 ενότητες. Η πρώτη ενότητα δείχνει ότι ο κοινωνικός διαχωρισμός με κριτήριο την νοημοσύνη αυξάνεται ραγδαία από την αρχή του 20ου αιώνα. Η δεύτερη ενότητα παρουσιάζει για πρώτη φορά έρευνες που δείχνουν ισχυρή συσχέτιση μεταξύ της νοημοσύνης και διάφορων τύπων κοινωνικών προβλημάτων. Η τρίτη, και πλέον επίμαχη, ενότητα εξετάζει την σημασία της νοημοσύνης στην διαμόρφωση κοινωνικών και οικονομικών διαφορών μεταξύ των φυλετικών ομάδων στις ΗΠΑ. Η τέταρτη ενότητα ασχολείται με τις επιπτώσεις των ευρημάτων του βιβλίου στην κοινωνική πολιτική στις ΗΠΑ.

1η ενότητα: Η ανάδειξη μίας νοητικής ελίτ

Οι συγγραφείς παρατηρούν ότι η συσχέτιση των εκπαιδευτικών ευκαιριών με την νοημοσύνη (όπως εξάγεται από τον δείκτη IQ) δεν υπήρχε στις ΗΠΑ μέχρι την δεκαετία του 1950.

Μέχρι εκείνη την εποχή μόνο το 55% των αποφοίτων λυκείου στο άνω τερο 25% του δείκτη νοημοσύνης συνέχιζε τις σπουδές του στο πανεπιστήμιο. Από το 1950 στο 1960, το ποσοστό ανήρθε στο 72% και το 1980 άνω το 80% των αποφοίτων λυκείου στην ίδια πληθυσμιακή ομάδα σπούδαζε στο πανεπιστήμιο.

Επιπλέον ο διαχωρισμός με βάση την νοημοσύνη συνεχίζεται καθώς οι φοιτητές προχωρούν στο πανεπιστήμιο. Το 1980 περισσότερο από το 20% του πληθυσμού στο χαμηλότερο 20% του δείκτη νοημοσύνης ξεκίνησε σπουδές στο πανεπιστήμιο. Όμως λιγότερο από 2% στην ίδια πληθυσμιακή ομάδα ολοκλήρωσε επιτυχώς τις σπουδές του.

Διαχωρισμός υπάρχει και ανάμεσα στα πανεπιστήμια, με τα καλύτερα πανεπιστήμια να επιλέγουν όλο και περισσότερους από τους νοητικώ ς ανώ τερους φοιτητές. Το 1928 τα καλύτερα πανεπιστήμια στις ΗΠΑ, τα λεγόμενα Ivy League (Σύνδεσμος του Κισσού) και Seven Sisters (Επτά Αδερφές), συγκέντρωναν φοιτητές που κατά μ.ο. ήταν στο 88% του εθνικού δείκτη νοημοσύνης. Το 1964 οι φοιτητές τους ήταν ήδη στο 99% του εθνικού δείκτη νοημοσύνης.

Διαχωρισμός νοημοσύνης υπάρχει όλο και περισσότερο και στα επαγγέλματα. Το 1900 τα επαγγέλματα υψηλού δείκτη νοημοσύνης (λογιστές, αρχιτέκτονες, χημικοί, επιστήμονες πληροφορικής, ιατροί, μηχανικοί, δικηγόροι, μαθηματικοί, κοινωνιολόγοι) απασχολούσαν το 5% του πληθυσμού από το ανώ τερο 10% του δείκτη νοημοσύνης. Το 1990 απασχολούσαν το 25% από την ίδια ομάδα. Το 1900 το 60% των διευθύνοντων συμβούλων (CEO) ήταν χωρίς πανεπιστημιακό πτυχίο. Το 1976 το αντίστοιχο ποσοστό ήταν λιγότερο από 5%.

Αλλά και η επιτυχία στον επαγγελματικό χώρο εξαρτάται κυρίως από την νοημοσύνη. Η συσχέτιση (correlation) της επαγγελματικής απόδοσης με διάφορα κριτήρια είναι 0,53 με τον δείκτη νοημοσύνης, 0,37 με το βιογραφικό, 0,26 με τις συστάσεις, 0,22 με τις σπουδές, 0,14 με τις συνεντεύξεις, 0,11 με τους βαθμούς πτυχίου κ.ο.κ.

Σε μεγάλο βαθμό οι τρέχουσες κοινωνικές ανισότητες, ισχυρίζονται οι συγγραφείς, αντικατοπτρίζουν την επιτυχία μίας αριστοκρατίας με κριτήριο την νοημοσύνη. Η ιδέα της αριστοκρατίας δεν είναι από μόνη της κάτι το προσβλητικό. Αν ωστόσο η κληρονομικότητα της νοημοσύνης είναι υψηλή και υπάρχει μία ισχυρή τάση των όμοιων σε νοημοσύνη να παντρεύονται μεταξύ τους, τότε η ανακατανομή της

νοημοσύνης από γενιά σε γενιά θα είναι λιγότερη. Υπό αυτές τις συνθήκες, η αριστοκρατία αρχίζει και γίνεται κληρονομική, ένα φαινόμενο που ενισχύεται έντονα καθώς η νοητική ελίτ απομονώνεται από την υπόλοιπη κοινωνία ζώντας σε ξεχωριστές γειτονιές, στέλνοντας τα παιδιά της σε ιδιωτικά σχολεία και αναπτύσσοντας κοινωνικούς θεσμούς που διασφαλίζουν τα δικά της συμφέροντα.

2η ενότητα: Κοινωνική συμπεριφορά

Τα στοιχεία σε αυτή την ενότητα είναι πιο περίπλοκα και τα συμπεράσματα λιγότερο ξεκάθαρα. Σε σχέση με τα κοινωνικά προβλήματα που εξετάζονται (π.χ. φτώχεια, έλλειψη μόρφωσης, ανεργία, αεργία, διαζύγιο, εξώγαμα παιδιά, εξάρτηση από επιδόματα πρόνοιας, εγκληματικότητα), ο δείκτης νοημοσύνης εξηγεί από μόνος του λιγότερο από το 20% και πολλές φορές λιγότερο από το 5% των διαφορών. Ωστόσο ο υψηλός δείκτης νοημοσύνης είναι από τους σημαντικότερους παράγοντες προστασίας από τα κοινωνικά προβλήματα, όπως φαίνεται από τα στοιχεία που παραθέτουν οι συγγραφείς.

Για παράδειγμα, υπάρχει μεγαλύτερη συσχέτιση της πιθανότητας φτώχειας με την νοημοσύνη απ' ό,τι με την κοινωνικο-οικονομική κατάσταση των γονέων. Η πιθανότητα να είναι κάποιος κάτω από το όριο της φτώχειας είναι 2% για τον πληθυσμό στο ανώτερο 10% του δείκτη νοημοσύνης, 6% για το μέσο όρο του δείκτη νοημοσύνης και 26% για τον πληθυσμό στο κατώτερο 10% του δείκτη νοημοσύνης. Σε σχέση με την κοινωνικο-οικονομική κατάσταση των γονέων οι αντίστοιχες πιθανότητες ήταν 4%, 6% και 11%.

Αντιθέτως υπάρχει μεγαλύτερη συσχέτιση της πιθανότητας φτώχειας με την οικογενειακή κατάσταση των γονέων απ' ότι με την νοημοσύνη. Οι χωρισμένες, διαζευγμένες ή ανύπαντρες μητέρες με χαμηλό δείκτη νοημοσύνης έχουν 70% πιθανότητα να έχουν παιδιά κάτω από το όριο της φτώχειας. Για την ίδια ομάδα μητέρων με υψηλό δείκτη νοημοσύνης, η αντίστοιχη πιθανότητα είναι 10%. Όμως για τις παντρεμένες μητέρες οι αντίστοιχες πιθανότητες είναι 20% και 0% περίπου.

Ως προς την μόρφωση, η συσχέτιση είναι πάλι μεγαλύτερη με την νοημοσύνη απ' ότι με την κοινωνικο-οικονομική κατάσταση των γονέων. Η πιθανότητα αποφοίτησης από το πανεπιστήμιο είναι 40% για τον πληθυσμό στο ανώτερο 2% της κοινωνικο-οικονομικής κατάστασης, αλλά 75% για τον πληθυσμό στο ανώτερο 2% του δείκτη νοημοσύνης. Αντιστοίχως η πιθανότητα μη-αποφοίτησης από το λύκειο είναι περίπου 0% για τον πληθυσμό στο ανώτερο 20% του δείκτη νοημοσύνης, 6% για τον μέσο όρο του δείκτη νοημοσύνης και 55% για τον πληθυσμό στο κατώτερο 20% του δείκτη νοημοσύνης.

Παρόμοια συμπεράσματα, με αναρίθμητους ελέγχους και υποπεριπτώσεις, εξαγονται και για την υπόλοιπη κοινωνική συμπεριφορά.

3η ενότητα: Το εθνικό περιβάλλον

Αυτή η ενότητα θεωρείται η πλέον επίμαχη και προκάλεσε την οργή των οπαδών του πολυ-φυλετισμού. Ωστόσο τα δεδομένα δεν είναι νέα και υποστηρίζονται από τους περισσότερους επιστήμονες ψυχολόγους και ανθρωπολόγους.

Οι κίτρινοι Ασιάτες (είτε ζουν στην Ασία, είτε στις ΗΠΑ) έχουν ανώτερες επιδόσεις κατά 5 μονάδες κατά μέσο όρο στον δείκτη νοημοσύνης από τους λευκούς Αμερικανούς. Αντιθέτως, εδώ και πολλές δεκαετίες, οι μαύροι Αμερικανοί υστερούν 15 μονάδες κατά μέσο όρο στον δείκτη νοημοσύνης από τους λευκούς Αμερικανούς. Οι διαφορές δεν οφείλονται στον σχεδιασμό των τεστ νοημοσύνης. Αντιθέτως είναι μεγαλύτερες στις ερωτήσεις που έχουν λιγότερη σχέση με το πολιτιστικό περιβάλλον των εξεταζόμενων. Αν ληφθεί υπόψη η κοινωνικο-οικονομική κατάσταση, η διαφορά μεταξύ λευκών και μαύρων μειώνεται κατά 37% (από 1,21 σε 0,76 κανονική απόκλιση), αλλά σαφώς δεν εξαφανίζεται, και δεν πρέπει να ξεχνάμε πως και η κοινωνικο-οικονομική κατάσταση μπορεί να αποτελεί αιτία, αλλά είναι και αποτέλεσμα της διαφοράς στην νοημοσύνη. Η διαφορά στην νοημοσύνη οφείλεται σε μεγάλο βαθμό, αλλά όχι αποκλειστικά, σε γενετικά αίτια. Εκτιμήσεις από ψυχομετρικούς μελετητές για την κληρονομικότητα του δείκτη νοημοσύνης κυμαίνονται από 40% μέχρι 80%.

Αν ληφθεί υπόψη η διαφορά στην νοημοσύνη, οι διαφορές των φυλετικών ομάδων σε κοινωνική συμπεριφορά μειώνονται δραστικά:

Αν δεν ληφθεί υπόψη ο δείκτης νοημοσύνης, οι πιθανότητες λευκών, μαύρων και ισπανόφωνων να αποφοιτήσουν από το πανεπιστήμιο είναι 27%, 11% και 10% αντίστοιχα. Αν όμως εξετάσουμε μόνο άτομα με μέσο δείκτη νοημοσύνης ίσο με τον μέσο δείκτη νοημοσύνης των αποφοίτων πανεπιστημίου (114), οι πιθανότητες

είναι 50%, 68% και 49% αντίστοιχα.

Αν δεν ληφθεί υπόψιν ο δείκτης νοημοσύνης, το μέσο εισόδημα λευκών ν, μαύρων και ισπανόφωνων είναι \$27.372, \$20.994 και \$23.409 αντίστοιχα. Αν όμως εξετάσουμε μόνο άτομα με μέσο δείκτη νοημοσύνης (100), το μέσο εισόδημα είναι \$25.546, \$25.001 και \$25.159 αντίστοιχα.

Αν δεν ληφθεί υπόψιν ο δείκτης νοημοσύνης, οι πιθανότητες λευκών ν, μαύρων και ισπανόφωνων να είναι κάτω από το όριο της φτώχειας είναι 7%, 26% και 18% αντίστοιχα. Αν όμως εξετάσουμε μόνο άτομα με μέσο δείκτη νοημοσύνης (100), οι πιθανότητες είναι 6%, 11% και 9% αντίστοιχα.

Αν δεν ληφθεί υπόψιν ο δείκτης νοημοσύνης, οι πιθανότητες λευκών ν, μαύρων και ισπανόφωνων να βρεθούν κάποια στιγμή στην φυλακή είναι 2%, 13% και 6% αντίστοιχα. Αν όμως εξετάσουμε μόνο άτομα με μέσο δείκτη νοημοσύνης (100), οι πιθανότητες είναι 2%, 5% και 3% αντίστοιχα.

Στην συνέχεια οι συγγραφείς εξετάζουν τις δημογραφικές αλλαγές που παρατηρούνται στον εθνικό δείκτη νοημοσύνης. Οι γυναίκες απόφοιτοι πανεπιστημίου, οι οποίες είναι πλέον σχεδόν όλες υψηλής νοημοσύνης (βλ. 1η ενότητα), γεννούν κατά μέσο όρο 1,56 παιδιά, ενώ οι γυναίκες χωρίς πτυχίο λυκείου γεννούν κατά μέσο όρο 2,5 παιδιά. Επιπλέον η μέση ηλικία στην πρώ τη

γέννα είναι 27,2 ετώ ν για τις γυναίκες υψηλής νοημοσύνης και 19,8 ετώ ν για τις γυναίκες χαμηλής νοημοσύνης. Συνεπώ ς μέσα σε 60 χρόνια υπάρχουν 2 γενιές για την πρώ τη κατηγορία και 3 γενιές για την δεύτερη. Οι συνέπειες για τον εθνικό δείκτη νοημοσύνης είναι αρνητικές.

Ανάλογα φαινόμενα παρατηρούνται και στο μέτωπο της μετανάστευσης. Σύμφωνα με στοιχεία της δεκαετίας του 1980, η εθνική καταγωγή των νέων μεταναστώ ν στις ΗΠΑ είναι: ισπανόφωνοι 41%, κίτρινοι Ασιάτες 21%, λευκοί 11%, μαύροι 9%, Φιλιππινέζοι και Ινδονήσιοι 7%, άλλοι 11%. Ο δείκτης νοημοσύνης των εθνικώ ν ομάδων είναι κατά μέσο όρο: ισπανόφωνοι 90, κίτρινοι Ασιάτες 105, λευκοί 100, μαύροι 85, Φιλιππινέζοι και Ινδονήσιοι 90.

Κατά συνέπεια το 57% (ισπανόφωνοι, μαύροι, Φιλιππινέζοι και Ινδονήσιοι) των νέων μεταναστώ ν έχουν δείκτη νοημοσύνης πολύ κάτω από τον μέσο όρο (100) και ασκούν αρνητική πίεση στον εθνικό δείκτη νοημοσύνης.

4η ενότητα: Προτάσεις κοινωνικής πολιτικής

Το βιβλίο κλείνει με μία εξέταση των επιπτώ σεων των ευρημάτων στην κοινωνική πολιτική. Οι Χερνστάιν και Μιούρεϊ καθιστούν ξεκάθαρο πως μία κοινωνία αξιοκρατίας δεν πρέπει να είναι μία ζούγκλα και πως μία υπεύθυνη κοινωνία πρέπει να έχει μία θέση για όλους. Όμως αυτό δεν σημαίνει να αρνούμαστε την

επιστημονική πραγματικότητα. Οι συγγραφείς προχωρούν σε μία σειρά από παρατηρήσεις για την κοινωνική πολιτική.

Τα προγράμματα ενισχυτικής διδασκαλίας για τα μειονεκτούντα νοητικώς παιδιά δεν έχουν μακροπροθέσμως σημαντικές επιπτώσεις στην νοημοσύνη. Με την ολοκλήρωση του προγράμματος υπάρχει αύξηση 8 μονάδων κατά μέσο όρο του δείκτη νοημοσύνης, όμως σε 3 χρόνια η αύξηση περιορίζεται σε μόλις 3 μονάδες κατά μέσο όρο. Δυστυχώς δεν υπάρχουν αντίστοιχα προγράμματα για τα πλεονεκτούντα νοητικώς παιδιά: το 92,2% του προϋπολογισμού ενισχυτικής διδασκαλίας αφορά την πρώτη κατηγορία, ενώ μόλις το 0,1% την δεύτερη. Σε συνδυασμό με την ισοπέδωση του εκπαιδευτικού επιπέδου, αυτό έχει οδηγήσει σε μία κατακόρυφη πτώση στις επιδόσεις των μαθητών στις εξετάσεις εισαγωγής στα πανεπιστήμια (SAT): 34 με 44 μονάδες στον θεωρητικό κλάδο και 15 με 25 στον θετικό κλάδο με άριστα τις 800 μονάδες.

Η εφαρμογή ποσοτώσεων (affirmative action) στα πανεπιστήμια για τις λιγότερο αντιπροσωπευόμενες φυλετικές ομάδες έχει εισάγει την πολιτική στον χώρο της Παιδείας. Τα αποτελέσματα στις εξετάσεις SAT δείχνουν πως, σε σχέση με τους λευκούς Αμερικανούς, οι μαύροι Αμερικανοί υστερούν κατά 200 μονάδες, οι ισπανόφωνοι κατά 130 μονάδες, ενώ οι Ασιάτες υπερτερούν κατά 30 μονάδες. Η εφαρμογή των ποσοτών οδηγεί στην επιτυχία λιγότερο ικανών στις εξετάσεις λόγω της φυλετικής τους καταγωγής. Αυτό δημιουργεί νέες φυλετικές εντάσεις, καθώς οι λευκοί και ακόμα περισσότερο οι Ασιάτες είναι θύματα ενός «αντίστροφου ρατσισμού». Παράλληλα τα αρνητικά στερεότυπα για τις λιγότερο αντιπροσωπευόμενες φυλετικές ομάδες ανανεώνονται στον χώρο του πανεπιστημίου: το 52% των φοιτητών με τον χαμηλότερο 10% του δείκτη νοημοσύνης είναι μαύροι, ενώ το ποσοστό τους ως φοιτητών είναι μόλις 12%.

Η εφαρμογή ποσοτώσεων στον χώρο εργασίας έχει αποδειχθεί εξίσου αναποτελεσματική: το 40% της αστυνομικής δύναμης στην Ουάσιγκτον απέτυχε το 1988 σε ένα στοιχειώδες τεστ γραμματικών γνώσεων. Στο Μαϊάμι το 1985 εξαρτήθηκε ένα κύκλωμα διεφθαρμένων αστυνομικών που συνεργάζονταν με εμπόρους κοκαΐνης: το 90% των αποπεμφθέντων αστυνομικών είχαν διοριστεί με την εφαρμογή ποσοτώσεων.

Επίλογος

Η έκδοση του βιβλίου «The Bell Curve» τον Οκτώβριο του 1994 έγινε αρχικά δεκτή με ευνοϊκά σχόλια από ακαδημαϊκούς και δημοσιογράφους, ενώ θετική ήταν και η παρουσίαση στους New York Times. Μετά ακολούθησε η «χιονοστιβάδα»: οι περισσότερες αντιδράσεις ήταν βιτριολικά εχθρικές και υβριστικές. Ο ερευνητής Μάικλ Λεντίν παρατήρησε εύστοχα ότι ποτέ ένα τόσο μετριοπαθές βιβλίο δεν είχε προκαλέσει τόσο ακραίες αντιδράσεις. Ωστόσο όταν «η μπόρα υποχώρησε», κανένα από τα σημαντικότερα ευρήματα του βιβλίου δεν είχε ανατραπεί. Αυτό, όπως λέει σήμερα ο Charles Murray, δεν οφείλεται τόσο στην εξυπνάδα του ιδίου και του Richard Herrnstein (του άλλου συγγραφέα του βιβλίου), αλλά στην προσεκτική, τεκμηριωμένη και μετριοπαθή διατύπωση των συμπερασμάτων τους.